

W pierwszym zarzucie Komisja podnosi, że stwierdzając z jednej strony, że w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 3 sierpnia 2001 r. „nie” wysunęła ona zarzutu powiązania pozycji Schneider i Legrand a z drugiej strony, że takie sformułowanie nie sprawiało „żadnej szczególnej trudności”, Sąd nie uwzględnił powagi rzeczy osądzonej, dokonał nieprawdziwych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody przedłożone mu do oceny i nie spełnił obowiązku uzasadnienia wyroków.

W drugim zarzucie Komisja podnosi, że Sąd dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych, popełnił błąd co do prawa i nie spełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia orzekając, że błąd proceduralny stwierdzony w wyroku z dnia 22 października 2002 r. w sprawie T-310/01 Schneider Electric przeciwko Komisji stanowi „wystarczająco istotne” naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom.

W trzecim zarzucie Komisja podnosi, że Sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i dokonał błędnej kwalifikacji faktów oraz popełnił błąd co do prawa orzekając, że występuje „wystarczająco bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy” pomiędzy naruszeniem a drugim elementem określonej szkody, to jest przedwczesnym zakończeniem negocjacji Schneider z Wendel-KKR na temat ceny sprzedaży Legrand S.A.

W czwartym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia z powodu sprzeczności uzasadnienia, którym dotknięte jest jego rozumowanie w zakresie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy naruszeniem a poszczególnymi elementami szkody, które zostały określone.

W piątym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i popełnił błąd co do prawa nie stwierdzając, że Schneider przyczyniła się w całości do drugiego elementu szkody. To przedsiębiorstwo wielokrotnie nie dochowało obowiązku staranności w rozsądnych granicach w celu uniknięcia szkody lub ograniczenia jej rozmiaru, w szczególności nie wnosząc wniosku o zastosowanie środków tymczasowych wobec obowiązku sprzedaży Legrand, który jego zdaniem dotyczył go i decydując się na sprzedaż tego przedsiębiorstwa w okresie, w którym nie było ono jednak poddane takiemu obowiązkowi.

W szóstym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd orzekł *ultra petita*, naruszył przepisy regulujące ciężar dowodu i naruszył prawo do obrony określając element szkody, który nie był podniesiony przez skarżące przedsiębiorstwo.

Wreszcie w siódmym i ostatnim zarzucie Komisja podniosła, że Sąd popełnił błąd co do prawa przyznając Schneider odsetki wyrównawcze począwszy od wystąpienia drugiego elementu szkody w dniu 10 grudnia 2002 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 lipca 2007 r. w sprawie T-58/05, Clara Centeno Mediavilla i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 28 września 2007 r. przez Clarę Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Evę Gerhards, Ionę M. S. Hamilton, Raymonda Hilla, Jeana Huby'ego, Patrickę Kleina, Domenico Lombardiego, Thomasa Millara, Miltiadisa Moraitisa, Ansa Norman Palmer, Nicolę Robinson, François-Xaviera Rouxela, Martę Silva Mendes, Petera van den Hul, Fritza Von Nordheim Nielsena, Michaëla Zouridakisa

(Sprawa C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis (przedstawiciele: Vandersanden i L. Levi, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-58/05
- w konsekwencji uwzględnienie żądań skarżących przedstawionych w pierwszej instancji, i tak
 - stwierdzenie nieważności zakwalifikowania skarżących do grupy zaszeregowania określonej w dotyczących ich decyzjach o zatrudnieniu, w zakresie, w jakim zakwalifikowanie to zostało dokonane na podstawie art. 12 ust. 3 załącznika XIII nowego regulaminu pracowniczego;
 - przywrócenie skarżących na odpowiedni szczebel kariery (włącznie z oceną ich doświadczenia zawodowego w ramach odpowiednio skorygowanej grupy zaszeregowania, ich prawami do przeniesienia na wyższy stopień oraz uprawnieniami emerytalnymi) poprzez przyznanie im grup zaszeregowania w ramach których mieli zostać zatrudnieni zgodnie z ogłoszeniem o konkursie w następstwie, którego zostali oni umieszczeni na liście rezerw dla późniejszego naboru, bądź do grupy zaszeregowania figurującej w ogłoszeniu o konkursie, bądź też grupy będącej jej odpowiednikiem zgodnie z klasyfikacją nowego regulaminu pracowniczego (oraz odpowiedniego stopnia zgodnie z regulami mającymi zastosowanie przed dniem 1 maja 2004 r.) od momentu wydania decyzji o ich powołaniu;

- zasądzenie na rzecz skarżących odsetek za zwłokę, naliczonych według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny, od całości kwot stanowiących różnicę pomiędzy wynagrodzeniem odpowiadającym ich grupie zaszeregowania figurującej w decyzji o zatrudnieniu a kwalifikacją, do której mieli prawo — do dnia wydania decyzji w przedmiocie prawidłowego zakwalifikowania do grupy zaszeregowania;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie wnoszący odwołanie podnoszą, że w zaskarżonym wyroku Sąd sąd potraktował skarżących w sposób całościowy, nie uwzględniając konkretnej sytuacji każdego z nich, a także oparł się na tezie — z którą się nie zgadzają — że zgodność z prawem przypisania ich do grupy zaszeregowania może podlegać ocenie dopiero od dnia ich powołania. Następnie wnoszący odwołanie podnoszą dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym z nich zarzucają Sądowi, że błędnie ustalił zgodność z prawem art. 12 ust. 3 załącznika XIII regulaminu pracowniczego. W tej kwestii wskazują po pierwsze na naruszenie przez Sąd art. 10 poprzedniego regulaminu pracowniczego poprzez uznanie dokonanej zmiany grup zaszeregowania za „powierzchowne” uporządkowanie przepisów przejściowych prowadzących do nowej struktury ścieżki kariery zawodowej, co miało uzasadniać brak nowych konsultacji z komitetem regulaminowym, podczas gdy konsekwencje, zwłaszcza finansowe, tej zmiany grup zaszeregowania dla zainteresowanych osób są znaczące i stanowią ważne uzasadnienie dla przeprowadzenia konsultacji z tym komitetem.

Po drugie, na poparcie tego samego zarzutu, wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie zasady ochrony praw nabytych. Ich zdaniem, przeciwnie niż orzekł Sąd, zasadniczą kwestią jest tu nie istnienie prawa nabytego do powołania, lecz prawa nabytego do zaszeregowania w razie powołania. Tak więc, o ile poza sporem pozostaje, że ogłoszenie o konkursie i wpisanie na listę odpowiednich kandydatów nie tworzy prawa do zatrudnienia, to jednak to ogłoszenie i wpisanie powodują ich zdaniem powstanie, po stronie uczestników konkursu i a fortiori osób umieszczonych na liście laureatów, prawa do tego, by być traktowanym zgodnie z ogłoszeniem o konkursie. Prawo to stanowi ich zdaniem świadczenie wzajemne za zobowiązanie się wobec organu powołującego do przestrzegania zakreślonych przezeń w ogłoszeniu o konkursie ram, które odpowiadają wymogom związanym ze stanowiskami, które powinny zostać obsadzone w interesie służby.

Po trzecie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania poprzez wprowadzenie rozróżnienia między laureatami konkursu powołanymi przed 1 maja 2004 i tymi, którzy zostali powołani po tym dniu, ponieważ w każdym razie hipotetyczność powołania nie ma wpływu na ich prawo do powołania się — przy rzeczywistym zatrudnieniu —

na kryteria zaszeregowania ustalone w ogłoszeniu o konkursie i tym samym mające zastosowanie do zatrudnienia wszystkich laureatów tego konkursu. Ponadto w ich opinii sąd nie przeprowadził analizy ewentualnego uzasadnienia wprowadzonej różnicy w traktowaniu tych dwóch kategorii urzędników.

Po czwarte wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie przez Sąd zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz przeinaczenie dowodów. Uważają, że dokumenty przedłożone temu sądowi zawierają liczne dowody na poparcie twierdzenia, że rzeczywiście uzyskali oni dokładne zapewnienia dotyczące ich zatrudnienia w grupie zaszeregowania wskazanej w ogłoszeniu o konkursie.

Po piąte i po szóste wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że naruszył art. 5, 7 i 31 regulaminu pracowniczego oraz że w tej kwestii uchybił obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na sądzie wspólnotowym.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie zaskarżają wyrok, ponieważ oddalono nim skargi na decyzje dotyczące ich powołania na tej podstawie, że o ile strona pozwana uchybiła obowiązkowi uprzedniej informacji, to brak ten nie mógł sam w sobie spowodować niezgodności z prawem zaskarżonych decyzji. W tej kwestii powołują się na łączne naruszenie zasad dobrej administracji, staranności, przejrzystości, ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej wiary, równości traktowania i równoważności stanowiska i grupy zaszeregowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 24 października 2007 r. — Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA przeciwko państwu belgijskiemu — Interwient: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Sprawa C-471/07)

(2008/C 22/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA

Strona pozwana: państwo belgijskie